

Тича слѣдъ тѣхъ кучето, маха опашка и радостно лае — и то познало Даша и Маша.

А въ това врѣме малкитѣ зайченца се били събрали около своята майка — зайчица. Тя прочела дѣцата си и била радостна, че всички останали живи и здрави и сега сж край нея.

Пожалили зайчетата, че нѣма вече при тѣхъ Даша и Маша, поплакали, па си отишли у дома. Изъ пжтя зайчицата имъ разправила, какъ видѣла ловеца, че хваналъ за рждѣ Маша и Даша и какъ ги отнесълъ нѣйдѣ си.

А въ това врѣме ловецътъ донесълъ у дома си своитѣ момиченца. — Той извикалъ на жена си:

— Ела по скоро, жено! Вижъ какви зайчета съмъ ти уловилъ!

Излѣзла майката, и още отъ вратата, като видѣла своитѣ момиченца, които тѣй много дирила и нигдѣ не можла да намѣри, хвърлила се къмъ тѣхъ, почнала да ги милва и сладко да ги цѣлува. Даша и Маша познали своя татко и мама, зарадвали се и почнали да имъ разказватъ, какъ станали зайчета.

— Макаръ и да ни бѣше весело при зайчетата, — казали тѣ — но все таки ние сме доста радостни, дѣто си дойдохме у дома при баща си и при майка си.

